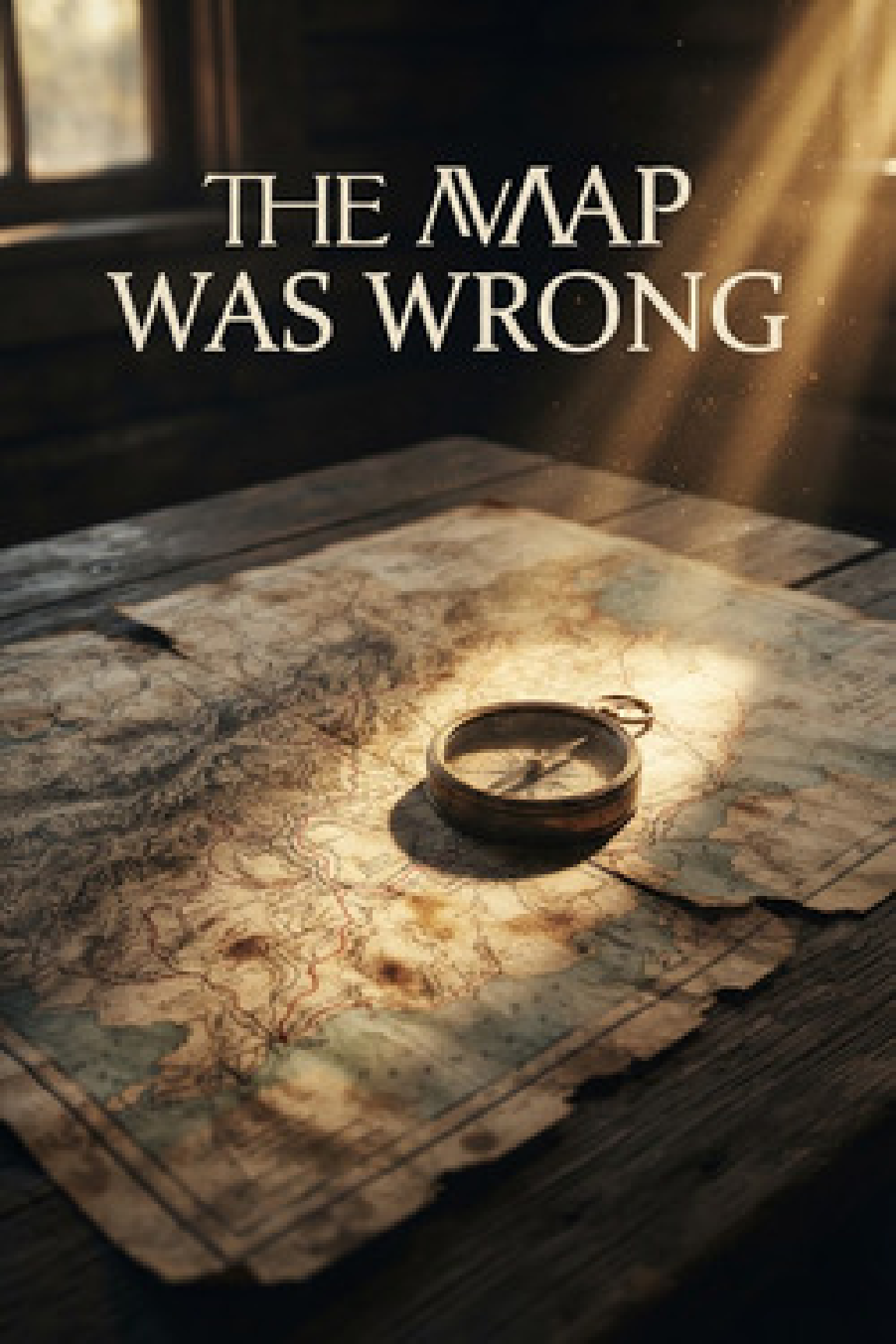

THE MAP
WAS WRONG

DEEL II

DREMPEL 1

De Kaart Klopte Niet

Er is een vreemde arrogantie die de mens vergezelt.

We geloven dat we het leven kunnen voorspellen.

We brengen jaren door met het bouwen van plannen.

Doelen voor vijf jaar.

Strategieën voor tien jaar.

Begrotingen.

Prognoses.

Kalenders.

Kaarten.

Dan komt de werkelijkheid.

En de werkelijkheid heeft onze programma's nooit gelezen.

Lange tijd had ik geloofd dat ervaring voorspelbaarheid voortbracht.

Hoe meer je leert.

Hoe meer je weet.

Hoe meer je reist.

Hoe beter je in staat zou moeten zijn te begrijpen wat er zal gebeuren.

Het leek logisch.

Het leek redelijk.

Het leek zelfs wetenschappelijk.

Toen vermaakte het leven zich door het tegendeel te bewijzen.

De belangrijkste wendingen kwamen altijd zonder afspraak.

Geen reservering.

Geen aankondiging.

Geen waarschuwing.

Ze kwamen gewoon.

Soms in de vorm van een kans.

Soms in de vorm van verlies.

Soms in de vorm van een ontmoeting.

Soms in de vorm van ziekte.

Het verschil begrijp je pas achteraf.

Wanneer je erin zit, lijken ze allemaal hetzelfde.

Een onderbreking.

Een plotselinge verandering.

Een omweg.

Terwijl ik het tot dan toe afgelegde traject bekeek, begon ik een merkwaardig patroon op te merken.

Elke keer dat ik ervan overtuigd was alles begrepen te hebben, gebeurde er iets dat de vraag veranderde.

En wanneer de vraag verandert, verliest ook het antwoord zijn waarde.

Ik herinner me een bijzondere periode in mijn leven.

Ik had ervaring.

Verantwoordelijkheid.

Resultaten.

Kennis.

Alles leek een vrij duidelijke koers te suggereren.

Ik was ervan overtuigd dat de toekomst een bepaalde richting zou volgen.

Niet omdat ik verwaand was.

Omdat de gegevens het leken te zeggen.

Toen deed het leven wat het het beste kan.

De speeltafel veranderen.

Niet de regels.

De tafel.

Dit is het deel dat bijna niemand vertelt.

Wanneer de tafel verandert, verdwijnt de opgebouwde ervaring niet.

Maar ze wordt ontoereikend.

Je moet opnieuw leren.

Opnieuw observeren.

Opnieuw luisteren.

Het is vernederend.

En tegelijkertijd buitengewoon.

Omdat het ons eraan herinnert dat we veel langer studenten zijn dan we denken.

Met het verstrijken van de jaren begon ik de onvoorspelbaarheid te waarderen.

Niet omdat ze comfortabel was.

Dat is ze nooit.

Maar omdat ze eerlijk was.

De onvoorspelbaarheid dwingt mensen zich te tonen voor wat ze zijn.

Wanneer alles het plan volgt, kan iedereen competent lijken.

Wanneer het plan verdwijnt, komt het karakter tevoorschijn.

De mensen die ik het meest bewonder, zijn niet degenen die de toekomst correct hadden voorspeld.

Het zijn degenen die toekomsten wisten te doorkruisen die ze niet hadden voorspeld.

Dat is een andere vaardigheid.

Veel zeldzamer.

Veel menselijker.

We leven in een wereld die beloont wie zeker lijkt.

Wie met stelligheid spreekt.

Wie resultaten belooft.

Wie voorspellingen biedt.

Ik ben, met de tijd, meer gaan vertrouwen op de mensen die met onzekerheid weten te leven.

Omdat onzekerheid geen fout in het systeem is.

Het is het systeem.

Het universum heeft nooit met wie dan ook een contract van voorspelbaarheid getekend.

Toch blijven we ons verbazen.

We blijven protesteren.

We blijven het onverwachte als een uitzondering beschouwen.

Misschien zouden we het tegenovergestelde moeten doen.

Het als de norm beschouwen.

Wanneer je dit idee eindelijk accepteert, verandert er iets.

Je stopt met het najagen van absolute controle.

Je stopt met het eisen van garanties.

Je stopt met leven alsof de toekomst een privébezit is.

En je begint te leven als een ontdekkingsreiziger.

Met aandacht.

Met respect.

Met nieuwsgierigheid.

Ik herinner me een zin die het leven me leerde zonder woorden te gebruiken:

De beste dingen en de slechtste dingen sturen nooit een introductiebrief.

Ze komen.

Ze treden binnen.

Ze wijzigen het landschap.

Dan gaan ze weg en laten gevolgen achter.

Het is aan ons te beslissen wat we ermee doen.

Terugkijkend merk ik dat veel van de ervaringen die ik als fundamenteel beschouw nooit een voorafgaande rationele beoordeling zouden hebben doorstaan.

Ze waren te riskant.

Te onwaarschijnlijk.

Te ingewikkeld.

Te verschillend van wat ik me had voorgesteld.

En toch zijn het juist zij die de persoon hebben gebouwd die ik geworden ben.

Daarom beschouw ik voorspelbaarheid vandaag niet langer als een deugd.

Ik beschouw ze als een gemak.

De ware deugd is een andere.

Open blijven.

Aandachtig blijven.

In staat blijven te leren.

Ook wanneer het leven de tafel verandert.

Ook wanneer het lot de vraag wijzigt.

Ook wanneer de toekomst de kamer binnenkomt zonder te kloppen.

Want er bestaat een waarheid die ik heb geleerd door continenten, crises, relaties, successen en mislukkingen te doorkruisen.

De belangrijkste dingen in mijn leven zijn altijd buiten elke voorspelling om gebeurd.

En juist daar begon het beste deel van het verhaal.